

บทนำ

“มาหาเรื่องกันถึงที่นี่เชียวนะหรือ!”

หญิงสาวพูดเสียงกร้าวพร้อมกับเล็งปากกระบอกปืนมาทางเขา ทำทางห้าวหาญเกินหญิงดูไม่เข้ากับใบหน้าหวานปานน้ำผึ้งของเจ้าตัวเลย สักนิด คิ้วโค้งสวยได้รูปรับกับจมูกโด่งเขตรัน ริมฝีปากสีชมพูระเรื่อเม้มแน่นเป็นเส้นตรง แต่สิ่งที่โดดเด่นที่สุด คือดวงตาคู่สวยที่สะกดให้เขาอยู่ในอำนาจจนไม่อาจจะสายตาไปได้ ขณะที่สิ่งที่อยู่ในอกข้างซ้ายก็เต้นระรัวอย่างไม่ทราบสาเหตุ

ไม่น่ารักเอาเสียเลย...

เจ้าหล่อนจะรู้บ้างไหมว่าเขาเร่งจัดการงานทุกอย่างให้เรียบร้อย เลื่อนนัดพบคู่ค้า ปฏิเสธการออกงานสมาคมและการเจรจาธุรกิจทั้งหมดก็เพื่อมาพบเธอ

“อย่าทำอะไรบ้าๆ นะยายนิด!”

คนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างก็ช่วยกันห้ามปรามเธอ ขณะที่ดวงตาก็จ้องมาที่เขาแข็งกร้าว ทว่าหน้าแปลกที่เขากลับรู้สึกสนุกที่ได้ทำหน้าที่ยวน

ส่งให้อีกฝ่าย ยักคิ้วให้สองทีอย่างท้าทาย แล้วกอดอกด้วยท่าทางมั่นใจ
ในตัวเองยิ่ง

เรื่องอะไรจะต้องกลัว เขาเป็นผู้ชาย อยากรู้ก็ต้องเป็นข้างเท้าหน้า
ส่วนเธอก็ข้างเท้าหลัง อย่าคิดว่าจะมาข่ม...

ปัง!

“เฮ้ย!” ชายหนุ่มร้องเสียงหลงพร้อมหมอบลงกับพื้นทันทีตาม
สัญชาตญาณ ยกมือทั้งสองข้างขึ้นอย่างยอมศิโรราบ ขณะที่ก้มไม่ที่อยู่
ด้านหลังหักหลังลงพื้นทันที ใบหน้าของชายหนุ่มซีดเผือด ขณะที่สายตา
ของทุกคนในที่นั้นจับจ้องมาที่เขา

หมดกัน...ไม่เหลือแล้วสินะ ภาพลักษณ์ท่านชายผู้สูงศักดิ์

“ตายแล้ว! ทำอะไรนะหญิงนิด!”

เป็นประโยคเดียวที่ทำให้เธอยอมลดปิ่นในมือลงด้วยสีหน้าสังเวชใจ
ทว่านัยน์ตาคูสวยยังคงจ้องเขาอย่างแข็งกระด้าง ก่อนที่เจ้าหล่อนจะเบือน
หน้าไปมองหญิงชราคนพูด แล้วสาวเท้าออกจากสวนด้วยท่าทางหงุดหงิด
โดยไม่สนใจใครแม้แต่หน่อย

ยายเด็กอ้วนป้อม...

นี่เขาไปทำอะไรให้เธอ ทำไมต้องทำท่าทางราวกับจงเกลียดจงชังกัน
มากถึงขนาดนี้

“ขอโทษแทนน้องฉันด้วยนะ”

น้ำเสียงอ่อนใจที่ดังขึ้นทำให้เขาละสายตาจากร่างบางมาหยุดที่ชาย
หนุ่มที่ยืนมือมาดึงเขาให้ลุกขึ้น สีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกของผู้เป็น
เพื่อนทำให้เขาตบไหล่อีกฝ่ายเบาๆ อย่างเข้าใจ น่าแปลกที่เขาไม่รู้ลึกโกรธ
หญิงสาวแม้แต่หน่อย ได้แต่มองตามร่างบางไปจนลับสายตา

เธอช่างต่อนับว่าที่สามีได้อบอุ่นเหลือเกิน...

๑

เด็กผู้หญิงในรูปถ่าย

หนึ่งสัปดาห์ก่อน

ฉันนั่งตาเรียวริมมองผลกำไรไตรมาสแรกของบริษัทด้วยแวตานิ้งสนิท ขณะที่คิ้วเรียวสวยขมวดมุ่นอย่างเคร่งเครียด แม้ตัวเลขบนเอกสารจะเป็นที่น่าพอใจเพียงใด แต่กลับไม่มีแววยินดีฉายชัดบนใบหน้าคมคายแม้แต่

น้อย

ชายหนุ่มละลายตาจากแฟ้มเอกสาร แล้วหยิบซองสีน้ำตาลขึ้นมาเปิดอ่านพินัยกรรมของบิดาที่มอบทรัพย์สินมากมายให้เขาและมารดา เนื้อความในย่อหน้าท้ายๆ คือสิ่งที่ชายหนุ่มอ่านทวนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

และขอยกสังหาริมทรัพย์ และหุ้นทั้งหมดของบริษัทธนรงค์กุลคำไม้ ให้แก่หม่อมเจ้าอิทธิช ธนรงค์กุล บุตรชายเพียงคนเดียวของข้าพเจ้า โดยมีเงื่อนไขตามตัวเลือกดังต่อไปนี้

๑. หม่อมเจ้าอิทธิช ธนรงค์กุล จะต้องจดทะเบียนสมรสและใช้ชีวิตคู่ร่วมกับหม่อมราชวงศ์นริรัตน์ วโรรส บุตรสาวของหม่อมเจ้านฤเบศ วโรรส

โดยหลังจากจดทะเบียนสมรสแล้ว หม่อมเจ้าอริชัชจะมีสิทธิ์ในทรัพย์สินทุกอย่างของข้าพเจ้าตามที่ได้ระบุข้างต้น

๒. หม่อมเจ้าอริชัช ณรงค์กุล สามารถจดทะเบียนหย่ากับหม่อมราชวงศ์นรีรัตน์ วโรรส ได้ ก็ต่อเมื่อทั้งสองยินยอมพร้อมใจกัน และสามารถกระทำได้หลังจากระยะเวลาหกเดือนนับตั้งแต่เสร็จสิ้นพิธีสมรส โดยหม่อมเจ้าอริชัชจะได้รับทรัพย์สินสมบัติเพียงหนึ่งในสี่ของทั้งหมด และทรัพย์สินที่เหลือจะต้องบริจาคนำไปแก่องค์การการกุศล

๓. ในกรณีที่หม่อมราชวงศ์นรีรัตน์ วโรรส ไม่ประสงค์ที่จะสมรสกับหม่อมเจ้าอริชัช ณรงค์กุล หม่อมเจ้าอริชัชจะไม่ได้รับทรัพย์สินสมบัติใดๆ ของข้าพเจ้า และทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดจะต้องบริจาคนำไปแก่องค์การการกุศล

หากหม่อมเจ้าอริชัช ณรงค์กุล ไม่ทำตามเงื่อนไขใดๆ ดังที่ได้กล่าวมานี้ ขอให้คำสัญญาเสียในพินัยกรรมทั้งหมดนี้เป็นโมฆะ หม่อมเจ้าอริชัช ณรงค์กุล จะไม่ได้รับทรัพย์สินสมบัติใดๆ ของข้าพเจ้า และทรัพย์สินสมบัติจะตกเป็นขององค์การการกุศลทั้งหมด

ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า ณ ขณะที่ได้ทำพินัยกรรมนี้ ข้าพเจ้ามีสติสัมปชัญญะครบถ้วนทุกประการ และข้าพเจ้าเห็นว่ามิใช่ข้อความถูกต้องตรงตามเจตนาของข้าพเจ้าแล้ว จึงได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน

พระองค์เจ้าอติรุจ ณรงค์กุล

ผู้ทำพินัยกรรม

“กำลังอ่านอะไรอยู่หรือฝ่าบาท”

เสียงที่ตั้งขีดขึ้นทำให้ชายหนุ่มเงยหน้าจากพินัยกรรมทันที ก่อนจะเอ่ยถามเลขาฯ คนสนิทด้วยสีหน้าราบเรียบว่า

“ได้เรื่องอะไรไหม”

“แห่ม! อย่ากรู้อัจฉกว่าที่เมียขนาดนี้เชียว”

เลขาฯ หนุ่มพูดพร้อมกับวางเอกสารปีกหนาลงเบื้องหน้าผู้เป็นนายที่ยังคงมองเขาด้วยแววตาเคร่งขรึมเช่นเดิม สีหน้าทะเล้นของอีกฝ่ายทำให้ชายหนุ่มส่ายหัวอย่างอ่อนใจ ก่อนจะลดสายตามามองรูปถ่ายของเด็กหญิงที่ยืนยิ้มหวานตรงหน้า

“ถ้าไม่อ่านหนังสือ คุณจะไม่ให้กินไก่ต้มฝีมือคุณย่า ไม่เอาด้วยหรือ?”

เสียงเจื้อยแจ้วที่ดังขึ้นมาในหัวทำให้มุมปากของชายหนุ่มยกสูงขึ้น ความรู้สึกบางอย่างก่อตัวขึ้นในหัวใจซ้าๆ ทั้งที่เรื่องราวในวันนั้นผ่านมานานถึงสิบห้าปี แต่น่าแปลกที่เขากลับจำได้ไม่ลืมเลือน

“ว่าที่ภริยาแกสมบูรณ์แต่เด็กเลย” ภรรยาเพื่อนอย่างสนุกสนานขณะที่รอยยิ้มที่มุมปากจางหายไปจากใบหน้าของราชินิกุลหนุ่มทันที “ฉันหาได้แค่รูปนี้เท่านั้น ก็คุณหญิงเธอเล่นไม่ออกงานเลยนี่หว่า แกอยากได้รูปตอนสี่เดือนใหม่ อ้วนๆ กลมๆ เหมือนกัน”

เป็นประโยคที่ทำให้เจ้านายผู้ทรงเสน่ห์ของเขาเซงก์ แล้วเคาะนิ้วกับโต๊ะอย่างใช้ความคิด ทำทางเคร่งขรึมราวกับกำลังประเมินผลกำไร-ขาดทุนของอีกฝ่ายทำให้ภรรยาอ้อมยิ้มมุมปากอย่างนิกขำ

“จริงๆ แล้วแกไม่เห็นต้องให้ฉันตามสืบให้เสียเวลาเลย ถ้ามานายชรินทร์เอาไม่ง่ายกว่าหรือ?”

ทว่าเจ้านายของเขาก็ยังไม่ละสายตาจากภาพเด็กหญิงน้อยตรงหน้า รอยยิ้มบางๆ เผยให้เห็นบนใบหน้าหล่อเหลาที่ตริังใจหญิงสาวทั่วพระนคร เด็กหญิงในรูปถ่ายจะรู้ตัวบ้างไหมว่า มีใครบางคนเฝ้ารอที่จะได้พบเธออย่างใจจดใจจ่อ

“ตอนนี้คุณหญิงรับตำแหน่งปลัดอำเภออยู่ที่เชียงใหม่ อายุแค่สี่สิบสี่เท่านั้นเอง ทำทางจะเก่งไม่เบา”

เสียงของเลขาฯ หนุ่มยังคงดังอย่างต่อเนื่อง ทว่าใบหน้าคมคายกลับไม่แสดงสีหน้าใดๆ มือหนาพลิกเอกสารอ่านประวัติของหญิงสาวโดย

ละเอียด ก่อนที่คิวเรียสสวยจะขมวดมุ่นเมื่อเห็นข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหน้าที่การงานของอีกฝ่าย

“ส่วนเรื่องที่แก้ไข้ไปสืบเพิ่ม ฉันว่ามีคนในปล่อยข่าวออกไป แต่ตอนนี้ยังสืบไม่ได้ว่าเป็นใคร”

เป็นประโยคที่ทำให้ชายหนุ่มปิดเปลือกตาลงอย่างหนักใจ แม้ ณรงค์กุลค้าไม้จะได้รับการยอมรับว่าเป็นบริษัทที่ไม่แสวงหากำไรจนเกินควร และมีความรับผิดชอบต่อการรักษาผลประโยชน์ด้านป่าไม้ของประเทศชาติ สมกับที่ได้รับสัมปทานป่าไม้จากรัฐบาล ทว่าในช่วงเวลาสามถึงสี่ปีที่ผ่านมามีกลับซ้ำว่าสื่อหนาหว่าบริษัทของเขากำลังลักลอบทำสิ่งผิดกฎหมายโดยใช้กิจการค้าไม้เป็นฉากบังหน้า แต่ตราบใดที่ไม่มีหลักฐาน ไม่ว่าใครก็ไม่มีสิทธิ์มากล่าวหาบริษัทของเขา

“วันเสาร์หน้าฉันจะไปเยี่ยมคุณย่าวรรณที่วังวรโรธ ยกเลิกตารางนัดทุกอย่างของฉันด้วยนะ”

“จะไปปลอมว่าที่ภริยาละสิไม่ว่า” ภรรยาพูดต่อด้วยสีหน้าล้อเลียน ทว่าเจ้านายของเขาไม่ตอบรับอะไร ทำเพียงหันไปจับจ้องพินัยกรรมด้วยสีหน้าหนักใจ

เสียงฝีเท้าที่วิ่งอย่างรวดเร็วไปบนพื้นดินที่เต็มไปด้วยเศษใบไม้ และดินโคลนดังอย่างต่อเนื่องในป่าที่เงียบสงัด เจ้าของนัยน์ตาคู่สวยเงยหน้ามองท้องฟ้าที่มีตลงเรื่อยๆ ด้วยแววตาหวาดหวั่น สองมือกำแน่นเพื่อระงับความตื่นกลัวที่คุกรุ่นอยู่ภายในใจ เมื่อพบว่าเป็นเวลาหลายชั่วโมงแล้วที่เธอรังวนไปวนมาอย่างไม่รู้จุดหมายอยู่ในป่าลึกแห่งนี้

ครึน...ครึน...

เสียงพิโรธของท้องฟ้าสลับกับเสียงสัตว์ป่าร้องระงมดังขึ้นเรียกสติหญิงสาว ร่างบางก้มลงหลบกิ่งไม้ที่เริ่มหนาแน่นขึ้น แล้วเข้าไปซ่อนตัวในถ้ำขนาดเล็กที่แฝงตัวอยู่ไม่ไกล หยาดเหงื่อไหลซโลมกาย ทว่าไม่สามารถ

ระบายความร้อนที่อยู๋ภายในจิตใจได้แม้แต่น้อย

“โอ๊ย!” เจ้าตัวร้องอย่างเจ็บปวดเมื่อมือบิดไปโดนบาดแผลที่หัวไหล่เลือดที่ยังคงไหลซึมทำให้หญิงสาวบีบไหล่ตัวเองเพื่อห้ามเลือด เสียงฝีเท้านับสิบที่ตั้งเข้ามาใกล้ทำให้เธอกัดริมฝีปากแน่น

“หายไปไหนวะ! ตะกี้ยังเห็นหลังໄວໆ แท้ๆ”

“มันคงยังหนีไปได้ไม่ไกล ตามทำให้เจอ อย่าให้มันหนีไปได้!”

เสียงตอบรับดังแข็งขัน ก่อนที่เสียงฝีเท้าที่กำลังวิ่งรัวจะค่อยๆ ไกลออกไป ร่างบางเอนหลังพิงผนังถ้ำอย่างอ่อนล้า สองปีเต็มกับการวิ่งไล่ตามผู้ต้องสงสัยในคดีนี้ มาวันนี้เธอได้เบาะแสจนเกือบพบหัวหน้ารายใหญ่ ทว่าสุดท้ายกลับพลาดท่าจนต้องวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนอยู่แบบนี้

“ใครก็ได้...” หญิงสาวภาวนาพร้อมกับความรู้สึกอ่อนแรงครอบคลุมไปทั่วร่าง บาดแผลจากการถูกยิงยังคงสร้างความปวดร้าวทรมานให้เธอ แม้จะรู้ว่าด้วยอาชีพและภารกิจที่ได้รับมอบหมายอาจทำให้ตัวเองต้องพบจุดจบเช้าสักวัน แต่เมื่อวันนี้มาถึงจริงๆ เธอกลับหวาดกลัวเกินกว่าจะยอมรับ

คิดถึงบ้าน...อยากกลับไปกอดคนที่บ้านเหลือเกิน

เสียงนกทางเขนดงที่ดังแว่วๆ ทำให้หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นแล้วลากขาอย่างเชื่องช้าไปทางปากถ้ำ ไม่ผิดแน่ เสียงนกทางเขนดงนี้เป็นของพรานป่าคนสนิทของเธออย่างแน่นอน

หญิงสาวทำเสียงนกกาเหว่าตอบกลับไป ใบหน้าเริ่มซีดลงเรื่อยๆ กลืนดาวเลือดจากไหล่ซ้ายทำให้ความมึนงงเข้าครอบงำไปทั่วร่าง ดูท่าบาดแผลจากการถูกยิงจะสร้างปัญหามากกว่าที่เธอคิดเสียแล้ว

“คุณปะฮັด!”

เสียงสวรรค์ของพรานคู๋ใจดังขึ้น ก่อนที่มือหนาจะเข้ามาประคองร่างบางที่ทำท่าจะทรุดลงกับพื้น หญิงสาวนี่ก็ขอบคุณเจ้าป่าเจ้าเขาและเทวดาทั้งหลายที่ยังเห็นคุณค่าของการมีชีวิตของเธอ แล้วจับไหล่คนที่เข้ามา

ประคองเป็นหลักยึดพลางตอบเสียงสั้นระริกว่า

“ฉัน...ไม่เป็นไร พวก...พวกคุณต้องตามจับพวกมัน”

“แต่คุณประฮั้ตบาดเจ็บ หมู่เฮาต้องพาคุณไปจากที่นี่”

“ฉัน...ทนได้”

แม้คำพูดจะสวนทางกับอาการอ่อนล้าที่แสดงออก แต่หญิงสาวก็ยังตอบอย่างหนักแน่นเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ

“คุณประฮั้ด...”

“ตาม...มันไป” หญิงสาวอ่อนหวานเสียงแหบพร่า ขณะที่บุรุษทั้งสามมองใบหน้าที่ขาวจนซีดอย่างไม่สบายใจ ก่อนที่ดวงตาคู่สวยจะค่อยๆ หลีกลงพร้อมกับที่สติทั้งหมดดับวูบ

นายทหารหนุ่มร่างสูงกำยำก้าวเท้าไปยังสวนด้านหลังซึ่งเป็นที่ตั้งของบ้านหลังเล็กที่แยกตัวออกมาจากวงใหญ่ด้วยท่าทางเร่งรีบ ใบหน้าคมคายแฝงความอ่อนล้า แววดตาที่มักอบอุ่มอยู่เสมอมีริ้วของความกังวลอย่างชัดเจน

“นี่มันเรื่องอะไรกันครับ ทำไมถึงได้เร่งด่วนขนาดนี้”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มเบือนหน้ามามองชายหนุ่มอีกคนที่ลุกขึ้นจากม้านั่งเดินมาหาเขาทันทีด้วยสีหน้าที่บ่งบอกความแปลกใจไม่แพ้กัน เขาตอบผู้เป็นน้องเสียงขริ่มว่า

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“ถ้าคุณอย่าถึงกับต่อโทรศัพท์สายตรงถึงผมที่โรงพยาบาลให้วันนี้กลับเร็ว ก็คงเป็นเรื่องใหญ่พอตัวเลยละครับ”

“ชายธรรณ...” หม่อมราชวงศ์นทีกุลเอ่ยเรียกคนเป็นน้องที่พนมมือไหว้เขา ก่อนจะเดินเข้ามารวมกลุ่มด้วยสีหน้าเคร่งขริ่ม สามหนุ่มแห่งวังวโรรสไม่ค่อยมีช่วงเวลาที่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันเท่าไรนักในวันธรรมดา ถ้าไม่มีเรื่องราวสำคัญอย่างเช่นเวลานี้

“ผมมีลางสังหรณ์ไม่ตืออย่างไรไม่รู้” นกเกตุหันพูดด้วยน้ำเสียงแฝงความกังวล ก่อนที่บทสนทนาจะหยุดลงเมื่อทั้งสามเข้าไปยังระเบียงด้านนอกของวังเล็ก

“เข้ามาสิ ยากำลังรออยู่เลย” หญิงชราที่นั่งอยู่บนโซฟาปรับแขนพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แล้ววางหนังสือที่อยู่ในมือลงบนโต๊ะ ขณะที่คุณชายทั้งสามค่อยๆ คลานเข้าเข้าไปหา

หม่อมหลวงนภัสวรรณ วโรรส คือคุณย่าของหม่อมราชวงศ์ทั้งสี่ และเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดแห่งวังวโรรส แม้อายุจะล่วงเลยมาจนถึงเจ็ดสิบปี แต่หญิงชรายังคงความแข็งแรงและมีความจำดีเลิศไม่แพ้คนหนุ่มสาว

“วันก่อนย่าฝันถึงท่านพ่อของพวกหลาน...”

คำพูดที่เปรยขึ้นด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยทำให้สามหนุ่มแห่งวังวโรรส มองหน้ากันอย่างเศร้าใจ

หม่อมเจ้าณฤเบศ วโรรส คือพระโอรสเพียงองค์เดียวของพระองค์เจ้าณเรศ วโรรส กับหม่อมหลวงนภัสวรรณ เพียงเกต ผู้เป็นนุญและย่าของหม่อมราชวงศ์ทั้งสี่ หม่อมเจ้าณฤเบศสิ้นชีพตักษัยลงด้วยโรคร้ายตอนที่หม่อมราชวงศ์นริรัตน์ บุตรสาวคนเล็กอายุเพียงสิบขวบ ขณะที่หม่อมหลวงการะเกดผู้เป็นแม่ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จากไปตั้งแต่คุณหญิงคุณชายยังจำความไม่ได้ ทั้งให้ผู้เป็นย่าต้องเลี้ยงดูหลานทั้งสี่ที่ยังเล็กอยู่เพียงลำพัง

“คุณย่า...” นทีกุลกุมมือผู้เป็นย่าพร้อมกับบิบบเบาๆ อย่างให้กำลังใจ หญิงชราเลื่อนสายตามองไปหน้าของหลานชายทีละคนก่อนจะพูดต่อ “เมื่อสองวันก่อนท่านอธิบดีบอกย่าว่าหญิงนิตถูกยิงระหว่างปฏิบัติภารกิจ”

“อะไรนะครับ!” สามหนุ่มตะโกนขึ้นพร้อมกัน

หม่อมหลวงนภัสวรรณถอนหายใจยาว

“หญิงนิตไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่อย่าจะไม่ยอมให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีกแล้ว หญิงนิตต้องกลับมาพระนคร” หญิงชราพูดต่อ “แล้วเมื่อหลายคืน

ก่อน ยาก็ได้หยิบจดหมายของท่านพ่อของหลานมาอ่านอีกครั้ง”

เป็นประโยคที่ทำให้คุณชายทั้งสามนิ่งซึ้งไปในทันที จดหมายของท่านพ่อระบุชัดถึงคำสั่งเสียสุดท้ายที่มอบให้แก่น้องสาวเพียงคนเดียวของพวกเขา... หม่อมราชวงศ์นริรัตน์ วโรรส

“ปีนี้ พ.ศ. ๒๕๐๔ นับจากปีเกิด หญิงนิตก็อายุครบยี่สิบสี่แล้วสิ้นจะควรรอกเรือหนีได้แล้ว”

“คุณย่าตั้งใจจะให้ยายหนี...” นรินทรณ์พูดเสียงแปร่ง ขณะที่สีหน้าของคุณชายอีกสองคนเฉือนไป

“ใช่ ย่าส่งจดหมายไปหาหญิงนิตแล้ว เธอน่าจะถึงพระนครภายในเย็นวันอาทิตย์”

“อะไรนะครับ!” สามหนุ่มตะโกนพร้อมกัน

หญิงชรามองท่าทางตื่นตะลึงของหลานชายทั้งสามด้วยแววตาเคร่ง-
ขรึม

“นี่เป็นทางดีที่สุดที่จะทำให้หญิงนิตยอมกลับมาอยู่ที่พระนคร ย่าจะไม่ยอมให้หลานสาวของย่าไปเสี่ยงอันตรายที่ไหนอีก”

“แต่คุณย่าครับ ผมเกรงว่า...” นทีกุลเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนลง แต่คุณย่าของพวกเขาตัดบทด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจทันทีว่า

“หญิงนิตจะต้องแต่งงานกับท่านชายอริชัช ไม่มีข้อยกเว้นใดๆ ทั้ง
นั้น!”

๒

กระเป๋าสะพายสีแดง

‘เขาลือกันว่าผีในที่พวกชาวบ้านลักลอบปลูก มีเศรษฐีจากพระนคร เป็นคนรับซื้อ และลักลอบขนส่งผ่านการขนไม้ที่จะนำไปแปรรูปที่โรงงาน ในพระนครครับ’

คำพูดของนายอำเภอเชียงใหม่เมื่อหลายวันก่อนทำให้ใบหน้าหวานของหญิงสาวเคร่งเครียดขึ้นมาทันที เอกสารที่อยู่ในมือระบุว่า มีนายทุนนับสิบรายที่ครอบครองปางไม้ในจังหวัดเชียงใหม่ แต่มีเพียงบริษัทเดียวที่พบหลักฐานการโยงใยถึงการลักลอบค้าฝิ่นอย่างผิดกฎหมาย ซึ่งบริษัทที่ว่า เป็นของ...

“ธรรค์กุลค้าไม้” เธอพิมพ์มาก่อนจะทอดตามองออกไปยังทิวทัศน์สองข้างทางที่เขียวชอุ่มไปด้วยต้นไม้หนาพรรณ บรรยาอากาศชวนให้ผ่อนคลาย ทว่ากลับไม่ช่วยให้จิตใจสงบลงแม้แต่น้อย เมื่อพบว่าภารกิจที่ได้รับมอบหมายยังคงไร้ซึ่งทางออก

หลังจากที่จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ นายกรัฐมนตรีได้ออกกฎหมาย พ.ร.บ. ยาเสพติดและเลิกโรงยาฝิ่นอย่างเด็ดขาดราว พ.ศ. ๒๕๐๑ การค้า

ฝันที่ถูกต้องตามกฎหมายจึงยุติลง ปัญหาที่ตามมาคือกลุ่มผู้ที่เสียประโยชน์จากธุรกิจนี้ไม่พอใจและยังคงลักลอบค้าฝันอย่างผิดกฎหมาย เธอและเจ้าหน้าที่รัฐอีกหลายคนจึงต้องจัดการคดีฝันเถื่อนอย่างต่อเนื่อง จนล่วงเลยมาถึง พ.ศ. ๒๕๐๔ เป็นเวลาสามปีแล้วที่เธอวิ่งวุ่นกับคดีนี้โดยไม่มีทีท่าว่าจะจบสิ้น

ร่างบางค่อยๆ หลับตาลง ปล่อยให้สายลมอ่อนๆ ช่วยปิดเฝ้าความกังวลจากงานที่ยังค้างค้างออกไปจากหัวใจ เสียงประกาศแจ้งว่ารถไฟกำลังจะเตรียมจอดเทียบชานชาลาที่สถานีปลายทางกรุงเทพทำให้เธอรีบเก็บเอกสารทั้งหมดเข้ากระเป๋า เป็นเวลาหลายชั่วโมงที่เธอต้องนั่งรถไฟจากเชียงใหม่กลับมาพระนคร บ้านเกิดของตนเอง เพียงเพราะคำสั่งสั้นๆ ในจดหมายของผู้เป็นย่า หลังจากที่ถูกส่งตัวไปสืบคดีที่ต่างจังหวัดเป็นเวลาสองปีเต็ม

“มะม่วงจ๋า มะม่วงลูกสวยๆ จ๋า”

“น้ำพริกลงเรือสูตรชาววังเลยจ๊ะ ลองดูใหม่พ่อนุ่่ม”

เสียงเชิญชวนจากแม่ค้าที่ได้ยินหลังก้าวลงจากรถไฟทำให้หญิงสาวยิ้มอย่างชอบใจ การแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตและกางเกงขายาว อีกทั้งวิกผมสั้นเพื่อปลอมตัวเวลาสืบราชการ ทำให้คนเข้าใจเพศสภาพของเธอผิด และเพราะความรีบร้อน เธอจึงรีบออกจากเชียงใหม่โดยที่ยังไม่ได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้เรียบร้อย

“ช่วยด้วย! ช่วยด้วยค่า!”

“ขโมย! ขโมยมันวิ่งไปทางนั้นแล้ว!”

เสียงอะอะโวยวาย ตามด้วยเสียงข้าวของล้มระเนระนาด ทำให้หญิงสาวหันกลับไปมองต้นเสียงทันที เห็นชายร่างสูงกำยำคนหนึ่งวิ่งตรงมาทางเธออย่างรวดเร็วพร้อมกระเป๋าสะพายสีแดง เจ้าของใบหน้าหวานขมวดคิ้วมุ่นอย่างประหม่นสถานการณ์ ก่อนจะจ้องยื่นเท้าไปขวางโจรที่วิ่งเข้ามาใกล้ ทำให้ร่างยักษ์สะดุดล้มทันที

โครม!

ร่างบางกระซอกคนที่ลุ่มให้ลุกขึ้น แล้วซัดหมัดเข้าที่หน้าอีกฝ่าย เต็มแรงจนชายคนดังกล่าวเซถลา เธอเตะซ้ำเข้าที่สีข้างของหัวขโมย แล้วสวนหมัดเข้าที่ใบหน้าจนร่างยักษ์พุ่งไปชนกระจาดมะม่วงข้างทางหล่นกระจาย

“ว้าย!” เสียงกรีดร้องดังขึ้นจากคนในบริเวณนั้น ขณะที่หญิงสาวกวาดตามองข้าวของรอบด้านที่ลุ่มระเนระนาดเนื่องจากการปะทะ แล้วเลื่อนสายตามาหยุดที่โจรที่สลบไสลอยู่ข้างกระจาดผลไม้

“มีสองมือสองเท้าเหมือนคนอื่น แต่กลับทำตัวเป็นโจรฉกชิงวิ่งราวแย่งจริงๆ”

หญิงสาวใช้หลังมือปาดเหงื่อที่หน้าผาก แล้วหยิบกระบี่สะพายสีแดงที่ตกอยู่ข้างตัวขโมยหนุ่ม ทว่าขโมยที่เพิ่งนอนแน่นิ่งกลับลุกพรวดแล้วผลักเธอล้มลง ก่อนจะวิ่งหนีไปอย่างทุลักทุเล

“หยุดนะ!” หญิงสาวตะโกนเสียงหลง แล้วหยิบกระบี่ของกลางตั้งใจจะวิ่งตามอีกฝ่ายไป ทว่า...

“โอ๊ย!”

แขนข้างหนึ่งถูกกระซอกอย่างแรง ก่อนที่ร่างของเธอก็ถูกรวบเข้าสู่อ้อมแขนของใครบางคนจนหน้าผากปะทะกับอกกว้าง มีหนามโอบเอวบางไว้ ส่วนอีกข้างเปลวกระซอกผมของหญิงสาว จนทำให้หมวกและวิกผมสั้นของเธอหลุดติดมือมา

“เฮ้ย!”

“นาย...”

นัยน์ตาเรียวริมองวิกผมหนาที่อยู่ในมือ ก่อนจะเลื่อนมามองร่างที่อยู่ในา้อมแขนด้วยสีหน้าตื่นตะลึง เส้นผมที่หญิงสาวรวบไว้หลุดลงมาล้อมใบหน้ารูปไข่ที่งดงามหมดจดแม้ไร้การแต่งแต้ม ดวงตาสีเข้มลุกาวอย่างเอาเรื่อง ทว่าดูมีเสน่ห์อย่างประหลาดเมื่อประดับอยู่บนใบหน้างามพริ้งของเจ้าตัว

“มองอะไรคุณ ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ!” ร่างบางแหวอย่างหงุดหงิดพร้อม
กับพยายามดันตัวออกห่าง

“เธอ...เป็นผู้หญิงนี่” ชายหนุ่มพึมพำอย่างไม่เข้าใจ
แล้วเหตุใดถึงได้อุทริแต่งตัวเป็นชายมาจนกระทั่งวิ่งราวคนอื่นแบบนี้
เป็นผู้หญิงแท้ๆ ริอ่านเป็นโจรห้าร้อย แบบนี้มันน่าหึ!

“ปล่อยฉัน!” หญิงสาวพูดพร้อมกับสะบัดแขนเพื่อให้หลุดจากการ
จับกุม ทว่าไม่ได้ผลแม้แต่น้อย สีหน้าแววตาที่จ้องเธอราวกับเหยียดหยาม
ยิ่งทำให้โทสะของหญิงสาวโหมกระหน่ำยิ่งกว่าเดิม

“เป็นผู้หญิงดีๆ ไม่ชอบ อุทริแต่งเป็นชายมาวิ่งราวคนอื่น”
“อย่ามาใส่ความกันนะ ฉันไม่ใช่ขโมยเสียหน่อย!”

“หลักฐานเต็มมือขนาดนี้ยังจะกล้าปฏิเสธ ผู้ร้ายปากแข็งจริงๆ”

“ขโมยหนีไปโน่นแล้ว แล้วฉันก็เป็นคนแย่งกระเป๋ามาได้ กระเป๋า
ถึงได้มาอยู่ที่ฉันนี่งแล้ว!”

ร่างบางจ้องอีกฝ่ายด้วยดวงตาวาวโรจน์ ขณะที่ร่างสูงจ้องตอบด้วย
แววตาเย็นชา เขาลดสายตามองเธอตั้งแต่หัวจดเท้า ทำให้หญิงสาวพาด
กระเป๋าสีหัวเขาเต็มแรงด้วยความโมโห แล้วกระแทกเท้าของเจ้าตัวเพื่อให้
หลุดจากพันธนาการ

“อย่ามายุ่ง!” เจ้าของริมฝีปากอึมเอยด้วยน้ำเสียงกรุ่นโกรธ ก่อนจะ
ผลักร่างสูงออกห่างแล้ววิ่งไปยังทิศที่ขโมยเพิ่งหนีไป

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ!” ชายหนุ่มตะโกนแล้ววิ่งตามร่างบางไปด้วยสีหน้า
หงุดหงิด คิ้วเรียวเล็กสูงชันอย่างแปลกใจในความเร็วและท่าทางคล่องตัว
อย่างกับลูกสิงของอีกฝ่าย

หญิงสาวเร่งฝีเท้าขึ้นเมื่อรับรู้ได้ว่าชายหนุ่มอีกคนกำลังวิ่งตามมา
ผู้คนที่เดินพลุกพล่านทำให้การหลบหลีกเป็นไปอย่างยากลำบาก เธออาศัย
จังหวะที่ผู้โดยสารกำลังทยอยลงจากรถไฟขบวนนี้ใกล้ๆ กันเป็นที่กำบังสายตา
ย่อตัวลงแล้วเลี้ยวเข้าไปแอบในซอกเก็บของที่อยู่ที่ใกล้ทันที

“ผู้ชายโรครจิต” หญิงสาวพิมพ์พม่าเมื่อเห็นชายหนุ่มวิ่งผ่านชอกไปโดยไม่ได้สังเกตเห็นคนที่หมอบคู้้อยู่ข้างลึงกระตาศ ริมฝีปากบางเม้มแน่นอย่างระงับอารมณ์ เม็ดเหงื่อผุดตามใบหน้า คิดแล้วก็สังเวชใจเหลือเกิน ตั้งใจจะช่วยจับขโมย แต่ถูกคนโรครจิตไล่จับเสียเอง ทำคุณบุญซาโทษแท้ๆ เชียว

หญิงสาวนั่งรอจนแน่ใจว่าชายหนุ่มคงไปไกลแน่แล้ว จึงค่อยๆ เดินออกมาจากชอกอย่างเชื่องช้า เธอมองซ้ายมองขวาเพื่อความไม่ประมาท แล้วก้มหน้าเดินกลับไปยังบริเวณที่วางสัมภาระไว้

“มานี่เลย ยายกะโปโล!”

“เฮ้ย!”

ร่างบางถูกรวบเข้าหาชายหนุ่มอีกครั้งจากด้านหลัง ทว่าครั้งนี้เขาอุ้มเจ้าหล่อนพาดไหล่เพื่อไม่ให้ถือฝ้ายประทุษร้ายได้อีก เสียงร้องโวยวายที่ดังตลอดทางทำให้คิ้วเรียวสวยของชายหนุ่มขมวดมนอย่างหงุดหงิด เขาปล่อยตัวเจ้าหล่อนลง แล้วลากเข้าไปหาตำรวจนายหนึ่งที่ยืนอยู่ไม่ไกล

“จับเลยครับคุณตำรวจ เธอวิ่งราวกระเป๋าค่ะ”

“เป็นเรื่องเข้าใจผิดนะคะ” หญิงสาวรีบท้วง ขณะที่นายตำรวจตรงหน้ามองเธอสลัดกับชายหนุ่มอย่างไม่เข้าใจ

“นี่ครับ หลักฐานที่ยืนยันว่าเธอเป็นขโมย” ชายหนุ่มพูดพร้อมกับชูกระเป๋าสะพายสีแดงที่เป็นอันเลือดของตนให้ตำรวจดู ขณะที่หญิงสาวปฏิเสธเสียงแข็ง

“ฉันไม่ใช่ขโมย! ฉันมาช่วยจับขโมยต่างหาก”

“ไหนขโมย จะเห็นก็แต่ผู้ร้ายปากแข็งเท่านั้น”

“นี่คุณ!”

สองหนุ่มสาวประสานสายตากันอย่างไม่มีการยอมใคร สำหรับชายหนุ่มแล้ว หญิงสาวที่อุตริทำตัวราวกับผู้ชายตรงหน้าทำให้เขาเกิดความรู้สึกประหลาดบางอย่าง ใบหน้าและท่าทางของเธอดูคุ้นเคยราวกับครั้งหนึ่งเธอเคยโลดแล่นอยู่ในความทรงจำของเขา ขณะที่ความหิวหาญและคล่องแคล่ว

ในการใช้ศิลปะป้องกันตัวทั้งที่เป็นผู้หญิงก็ทำให้เขาประหลาดใจอยู่ไม่น้อย
นี่เธอเป็นลูกบ้านไหนกัน เหตุใดถึงได้กำกั้นขนาดนี้

“ฉันไม่ใช่ขโมยเสียหน่อย อย่ามาปรักปรำกันนะ!”

“หลักฐานชัดเจนขนาดนี้ยังจะกล้าปฏิเสธ ยอมรับความผิดเสียดีกว่า
โทษหนักจะได้เป็นเบา”

หญิงสาวนึกหงุดหงิดความกวนประสาทของคนตรงหน้า เธออยาก
กระโจนเข้าไปชนใบหน้านิ่งขมิมนั้นให้หายหงุดหงิด ทว่าทำได้เพียงยืนมอง
อีกฝ่ายด้วยแววตาเย็นชาเท่านั้น

“แม่หนูคนนี่ไม่ใช่ขโมยหรอกจ้ะ แม่หนูเธอเป็นคนจับโจรต่างหาก”
เสียงแหบแห้งดังขึ้น ก่อนที่คนพูดจะก้มหน้าพ้กหายใจโดยมีหญิงสาวอีกคน
ช่วยพัดให้ เพราะเธอเองก็วิ่งตามสองหนุ่มสาวมาเพื่อจะอธิบายความจริง
เช่นกัน

“คุณป้าแน่ใจนะครับว่าไม่ได้จำผิด”

“ดิฉันช่วยยืนยันได้ค่ะ คุณผู้หญิงคนนี่ไม่ใช่ขโมยนะคะ เธอคือ
พลเมืองดีที่ช่วยฉันเอาไว้”

คำยืนยันจากทั้งผู้เสียหายและพยาน พร้อมกับการปรากฏตัวของ
ตำรวจอีกสองนายที่พาขโมยตัวจริงเข้ามา ทำให้รอยยิ้มของผู้ชนะฉายชัด
บนใบหน้าหวาน

เธออยากหัวเราะใส่หน้าเขาจริงๆ!

ยิ่งเห็นสีหน้าเจื่อนสนิทของอีกฝ่ายแล้วเธอก็ยิ่งสะใจ ทำไมเหมือน
เธอได้ยินเสียงอะไรตกแตกแถวนี้ละ ใช่ใบหน้าของคนที่กำลังจับแขนเธอใน
ตอนนี้หรือเปล่า

“ได้ยินชัดแล้วนะคุณ” หญิงสาวพูดพร้อมกับเชิดหน้าขึ้นด้วยท่าทาง
เหนือกว่า “สองเสียงยืนยันขนาดนี้ แถมขโมยตัวจริงก็ถูกจับแล้ว คงจะ
ปล่อยแขนฉันได้แล้วนะ”

ชายหนุ่มรีบปล่อยแขนเธอทันทีราวกับต้องของร้อน ก่อนจะเป็นหน้า

ไปทางอื่นด้วยสีหน้าเย็นชา อาการนิ่งเฉยของเขาทำให้หญิงสาวแยกเขี้ยวอย่างหยุดหยิ่ง

“ยัง...ยังไม่รีบขอโทษอีก”

เจ้าของนัยน์ตาสีเข้มหันกลับมามองเธอซ้ำๆ ยกมือข้างหนึ่งจับแผลที่หน้าผากที่เริ่มมีเลือดไหลซึมออกมา แล้วตอบเสียงแข็งกระด้างว่า

“ถ้าเทียบกับแผลที่เธอมอบให้ ฉันคิดว่าคงไม่จำเป็น”

“นี่คุณ!”

“อันที่จริงฉันน่าจะแจ้งความเธอข้อหาทำร้ายร่างกายด้วยซ้ำ เพราะแผลนี้ก็หนักหนาเอาการอยู่”

“งั้นฉันก็จะแจ้งความข้อหาหมิ่นประมาทเหมือนกัน มาปรับปรับคนอื่นไม่พอ ยังจะกักขังหน่วงเหนี่ยวกันอีก ถ้าคุณไม่กักตัวฉันไว้ แผลนี้ก็คงไม่เกิดหรอก”

การจ้องตากันอย่างไม่มีใครยอมใครทำให้ตำรวจทั้งสามนายได้แต่มองหน้ากันอย่างหนักใจ แค่ต้องมาไล่จับขโมยในสถานที่ที่มีคนพลุกพล่านก็ลำบากมากพอแล้ว นี่ยังต้องมาไกลเกลียดคดีทะเลาะวิวาทอีก

“ความผิดเธอเหมือนกัน อุตุรีแต่งตัวเป็นชาย เสื้อผ้าที่สวมก็คล้ายขโมยนั้น ฉันก็ต้องเข้าใจผิดสิ”

“ฉันไม่ได้อุตุรีนะ คุณต่างหากที่คิดเองเออเอง ไม่ดูให้ดีกว่าก่อนแล้วมาใส่ความคนอื่น”

“นี่เธอ!”

“แล้วจะทำไม่!”

“คุณทั้งสองครับ ถ้าจะแจ้งความ ขอเชิญที่โรงพักนะคะครับ”

เสียงที่ดังแทรกขึ้นมาทำให้หญิงสาวเบือนหน้าไปมองสีหน้าอ่อนนอกอ่อนใจของนายตำรวจ ก่อนจะก้มลงดูนาฬิกาข้อมือ นี่ก็เลยเวลาอาหารเย็นมาหลายชั่วโมงแล้ว ขึ้นเธอยังมัวชักช้าเสียเวลาอีก คงหารถโดยสารกลับบ้านไม่ได้แน่

“ฉันผมขอไม่แจ้งความละกันครับ ผมเองก็มีธุระต้องไปทำ” ชายหนุ่มตอบเสียงนิ่ง แล้วส่งกระเป๋าสะพายของกลางที่บริเวณตะขอเปราะอะเปื้อนเลือดตนเองให้ตำรวจ “ถือว่าผมโซคร้ายละกันครับที่บังเอิญมาอยู่ที่นี่”

สายตาและคำพูดเสียดสีที่ส่งมาทำให้หญิงสาวแยกเขี้ยวกลับอย่างหงุดหงิด อีกฝ่ายเดินผ่านหน้าเธอไปอย่างไม่ไยดี พร้อมกับที่หญิงสาวส่งสายตาไม่พอใจไล่หลังเขาไปจนลับสายตา

ผู้ชายโรคจิต! ขออย่าให้ได้พบได้เจอกันอีกเลย

๓

ไซ้ทรวนที่มองไม่เห็น

นัยน์ตากลมโตลั่นระริกขณะทอดมองอาคารสูงสองชั้นที่ยังคงงดงามเหมือนเคยนับตั้งแต่วันที่เธอจากไป ใบหน้าหวานมีรอยยิ้มบางประดับ สองปีเต็มที่ต้องจากบ้านและครอบครัวไป ไม่มีวันไหนเลยที่เธอไม่คิดถึงที่นี่

“ไอ้หนุ่มที่ไหนมายืนทำหน้าที่เหมือนหมาหงอยอยู่หน้าวัง ดูท่าจะไม่รู้เสียแล้วว่านี่ถิ่นใคร”

เสียงเข้มที่ดังขึ้นเบื้องหน้าทำให้หญิงสาวเบือนหน้าไปมองสามหนุ่มแห่งวังวโรรสพร้อมกับตีหน้าขริม นกเกตุเห็นสาวเท้าเข้ามาใกล้แล้วพูดต่อด้วยสีหน้าจริงจังจนเกินเหตุว่า

“นายไซ้คดีนะที่มาเจอพวกฉัน เพราะถ้าย้ายนิตอยู่ละก็ นายโดนไล่ตะเพิดจนกลับบ้านไม่ถูกไปแล้ว”

เป็นประโยคที่ทำให้หญิงสาวทำเสียงฮึดฮัดในลำคออย่างไม่พอใจ ขณะที่ชายหนุ่มทั้งสามมองหน้ากันพร้อมกับยิ้มอย่างขบขัน

“แต่ผมได้ยินมาว่า จริงๆ คุณนิตเธอเรียบร้อยอ่อนหวานมาก ขนาด

นางสาวสยามยังอายเลยนะฮะ” หญิงสาวตอบหน้าตาาย สีหน้าของหม่อม-
ราชวงศ์หนุ่มทั้งสามเงื่อนไปทันที

“นายคงได้ยินข่าวลือมาผิดๆ แล้วละ จะทำให้ยายนิตเรียบร้อยก็
เหมือนจับลิงมานั่งพับเพียบนั่นแหละ” นรินทรณ์พูดต่อด้วยท่าทางหนักอก
หนักใจ ขณะที่ผู้ชายอีกสองคนพยักหน้าเห็นด้วยอย่างพร้อมเพรียง

“แล้วยายนิตก็หนีไปแล้ว เพราะกลัวถูกคุณย่าจับสอนรำไทย โชคดี
นะที่หนีได้ทัน ไม่งั้นพวกเราคงได้ดูระบำลิงแน่ๆ”

คำพูดของภกเกตุรนต์ทำให้ชายหนุ่มอีกสองคนหัวเราะก๊าก ขณะที่
หญิงสาวเพียงคนเดียวส่งค้อนไปให้คนพุดวงโตแล้วถามด้วยน้ำเสียงงอนๆ
ว่า

“แล้วตลอดเวลาที่คุณนิตไม่อยู่ พวกพี่ชายคิดถึงเธอบ้างหรือเปล่า
ฮะ”

แทนคำตอบ ร่างบางถูกดึงเข้าสู่อ้อมกอดของพี่ชายคนโตทันที ก่อน
ที่นรินทรณ์และภกเกตุรนต์จะโผล่เข้ากอดคนเป็นน้องบ้างอย่างคิดถึง น้องสาว
คนเดียวของพวกเขาขำขันพริ้งเหมือนเคยแม้จะอยู่ในคราบเด็กหนุ่ม ทว่า
สวयขนาดนี้ก็กลับไม่เคยชายตาแลหนุ่มคนไหน จนใครๆ ต่างพากันลือว่า
หม่อมราชวงศ์นรีรัตน์ วโรรส จิตวิปริตชอบเพศเดียวกัน

“แผลที่ถูกยิงดีขึ้นแล้วหรือยัง”

คำถามของพี่ชายคนรองทำให้นรีรัตน์ยิ้มแหย เลื่อนมือบางมาทาบท
ผ้าพันแผลที่หัวไหล่ก่อนตอบเสียงแผ่ว

“นิตไม่เป็นไรแล้วค่ะ แต่งานครั้งนี้ยากเหลือเกิน ข้อมูลก็น้อย แถม
พวกชาวบ้านก็ไม่ค่อยให้ความร่วมมือเพราะกลัวผู้มีอิทธิพลอีก”

คำตอบที่มาพร้อมสีหน้าหนักใจทำให้สามหนุ่มมองหน้ากันอย่าง
ลำบากใจ น้องสาวของพวกเขาคงไม่รู้ว่่าต่อจากนี้ เรื่องที่เธอต้องกังวลอาจ
ไม่ได้มีแค่เรื่องงานเพียงอย่างเดียว

หญิงชราที่กำลังนั่งถักเสื้อไหมพรมเบื้องหน้าดวงดงามเหลือเกินในความรู้สึกของเธอ แม้ร่มโพธิ์ต้นนี้จะโรยราตามเวลาที่ล่วงเลยไป แต่ก็ยังคงเป็นที่พึ่งพาและเป็นแหล่งพักพิงให้เธอได้เสมอ

“คุณย่าครับ”

เสียงเรียกของนทีกุลทำให้หม่อมหลวงนภัสวรรณเงยหน้าขึ้นมองหลานทั้งสี่ด้วยแวตาท่อนโยน ก่อนจะอ้าแขนรับหลานสาวที่ถลาเข้ามากอดทันที

“คุณย่า” หญิงสาวผละออกมาแก้มลงกราบตักอีกฝ่าย แล้วเงยหน้ามองหญิงชราด้วยดวงตาที่คลอหน่วยไปด้วยน้ำใสๆ “คุณย่าสบายดีไหมคะ ยังชอบโอเวลาอากาศหนาวอยู่หรือเปล่า”

“โธ...หญิงนิต” คนสูงวัยกว่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงเอ็นดูแล้วดึงร่างบางเข้าสู่อ้อมกอดอีกครั้ง “ขอบใจที่ยังเป็นห่วงย่าเสมอค่ะ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มทั้งสามมองสองย่าหลานด้วยรอยยิ้ม ก่อนที่นริรัตน์จะดันตัวออกจากอ้อมกอดแล้วลุกมานั่งเคียงข้างผู้เป็นย่า

“ที่คุณย่าเรียกตัวนิตกลับมา มีเรื่องอะไรหรือคะ”

“หญิงนิตฟังย่าให้ทีนะ” น้ำเสียงคนสูงวัยกว่าเคร่งเครียดขึ้นมาทันที “หม่อมเจ้าธนฤเบศ ท่านพ่อของหลาน และพระองค์เจ้าอติรุจ ณรงค์กุล ได้มีสัญญาต่อกัน”

“ณรงค์กุล...หรือคะ” หม่อมราชวงศ์หญิงทวนถามอย่างแปลกใจ พยายามนึกว่าตนเองเคยรู้จักกับใครในตระกูลนี้ เธอปรารถนาเหลือเกินที่จะไม่เกี่ยวข้องกับตระกูลที่ถูกตั้งข้อสงสัยว่าเป็นคนไม่ดี ทว่าคำตอบของคุณย่าก็ทำลายความหวังของเธอโดยสิ้นเชิง

“ราชสกุลณรงค์กุลมีพระคุณต่อราชสกุลวโรรส ท่านพ่อของหลานอยากให้หลานตอบแทนบุญคุณของพระองค์เจ้าอติรุจแทนท่าน โดยการแต่งงานกับหม่อมเจ้าอริชัช”

“อะ...อะไรนะคะ”

“หม่อมเจ้าอริชัช ฌรังค์กุล พระโอรสเพียงองค์เดียวของพระองค์เจ้า
อติรุจ ฌรังค์กุล คือคนที่ท่านพ่อของหลานประสงค์จะให้แต่งงานด้วย”

นริรัตน์เบิกตากว้าง ริมนิปากลั่นระริกอย่างตื่นตะลึง ข้อมูลและ
หลักฐานต่างๆ มากมายเกี่ยวกับการพัวพันเรื่องคำฝั้นเถื่อนของฌรังค์กุล
ฉายชัดเข้ามาในหัวอีกครั้ง

‘หลักฐานการลักลอบคำฝั้นทั้งหมดที่เรามีอยู่ตอนนี้โยงโย่ไปถึง
ฌรังค์กุลคำฝั้น ผมอยากให้คุณหญิงแฝงตัวเข้าไปสืบเรื่องนี้ เราต้องหา
หลักฐานให้ได้ว่าใครคือตัวการใหญ่ในเรื่องนี้’

‘ฌรังค์กุลเป็นเจ้าของสัมปทานป่าไม้ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ มีเส้นสาย
กว้างขวาง คนแถวนี้เลยไม่ยอมบรีปากพูดอะไรครับ’

และอีกมากมายสารพัดที่เธอได้ยินมาเกี่ยวกับความไม่โปร่งใสใน
ธุรกิจของฌรังค์กุล แล้วจู่ๆ คุณหญิงก็จะให้เธอแต่งงานกับหม่อมเจ้าอริชัช
ฌรังค์กุล ผู้ต้องสงสัยหลักของคดีนี้ คนที่เธอเกลียดตั้งแต่ยังไม่เห็นหน้า!

“ท่านพ่อของหลานคงสบายใจได้เสียที ถ้าหญิงนิตได้แต่งงานกับ
ท่านชายอริชัช”

“ไม่ค่ะ นิตไม่แต่ง!” หญิงสาวประกาศกร้าวพร้อมกับสบตาผู้เป็นย่า
อย่างแน่วแน่ “นิตมีงานที่ต้องจัดการให้เรียบร้อย ไม่มีเวลามาคิดเรื่องอื่น
หรอกค่ะ”

“แต่เนี่ยเป็นความประสงค์ของท่านพ่อ หน้าที่ของลูกที่ต้องกตัญญูต่อ
พ่อแม่อีกเป็นหน้าที่ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ท่านชายรัชเองก็งามพร้อมทุกด้านและ
เป็นคนดีที่เหมาะสมกับหลาน”

“คนดั่งนั้นหรือคะ คนดีที่ไหนดรยศได้แม้กระทั่งแผ่นดินเกิดของ
ตนเอง”

“ว่าอะไรนะ”

นริรัตน์ไม่ยอมตอบคำถาม สองมือกำชายเสื้อที่หลุดลุ่ยของตัวเอง
แน่น

นี่มันอะไรกัน!

เธอไม่มีวันยอมรับการแต่งงานนี้ หม่อมเจ้าอริชัช อนุรักษ์กุล คือผู้ต้องสงสัยในคดีคำผิดนี่เอง เขาคือคนที่เธอไม่ควรข้องเกี่ยวกับมากที่สุด ความรู้สึกของเธอที่มีต่อเขามีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือความโกรธและรังเกียจ

โกรธที่เขาเสแสร้งแกล้งทำเป็นคนดี แต่กลับหาผลประโยชน์เข้าตัว รังเกียจที่เขาสวมหน้ากากเป็นราชินิกุลผู้สูงส่ง แต่ทำลายความสงบสุขของประเทศชาติ

“ที่เราพูดหมายความว่าอย่างไร” น้ำเสียงของหญิงชราเริ่มดุ ขณะที่นทีกุลเขยิบเข้าไปใกล้คนเป็นย่า แล้วพูดเสียงนุ่มนวลเพื่อไกล่เกลี่ยสถานการณ์ไม่สู้ดีตรงหน้า

“ใจเย็นก่อนนะครับคุณย่า ยายนิดคงกำลังตกใจ คุณย่าให้เวลาน้องหน่อยนะครับ”

“ใช่แล้วครับคุณย่า” นรินธรณ์ช่วยเสริมอีกคน “ให้เวลายายนิดตัดสินใจสักปีสองปีก็น่าจะดีนะครับ”

“เป็นปีเชียวหรือ! จะให้รอขนาดนั้นได้อย่างไร” หม่อมหลวงนักสรวรณสายหน้าไม่ยอมรับ

นัยน์ตาที่เริ่มร้อนผ่าวทำให้หน้ารีตันท้มหน้าลงแล้วกำมือแน่นจนเล็บจิกเนื้อ ทว่าก็ไม่สามารถบรรเทาอาการร้อนรุ่มและเจ็บปวดที่อยู่ภายในจิตใจได้เลย

“นิดแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับท่านชายเลย ถ้าบังเอิญพบกันนิดก็คงจำเขาไม่ได้ แต่คุณย่าก็ยังยืนยันจะให้นิดแต่งงานกับเขานั่นหรือคะ” หม่อมราชวงศ์หญิงตัดพ้อ “ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องนี้ คุณย่าก็คงไม่อยากจะให้นิดกลับมาที่นี่”

“ยายนิด!” พี่ชายคนโตปราชัยเสียงดุ ทว่าหญิงสาวยังคงพูดต่อราวกับอึดอั้นเรื่องนี้มานานแสนนาน

“คุณย่าไม่เคยเชื่อใจนิต อยากรไล่นิดไปอยู่ไกลๆ เหมือนกับที่เคยส่งนิตเข้าโรงเรียนประจำ ถ้านิดแต่งงานก็จะได้ไปจากที่นี่ ไม่ว่าจะวันนี้หรือเมื่อสิบสามปีก่อน คุณย่าก็ยังคงเห็นว่านิตเป็นตัวปัญหา ซี้โกหก ไม่สมกับที่เกิดมาเป็นวิโรธอยู่นั่นเอง!”

หญิงสาวผุดลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งออกจากห้องรับแขกทิ้งน้ำตา ท่ามกลางสีหน้าตื่นตะลึงของคนทั้งหมด ขณะที่หม่อมหลวงนภัสวรรณหลับตาลงอย่างอ่อนล้า

เรื่องราวเข้าใจผิดเมื่อสิบสามปีก่อนกลายมาเป็นรอยร้าวระหว่างสองย่าหลาน เหตุการณ์ในวันนี้สะกิดแผลเป็นในวันนั้นจนสร้างความเจ็บปวดขึ้นมาอีกครั้ง

และดูท่าการแต่งงานในครั้งนี้จะไม่ได้เกิดขึ้นง่ายๆ เสียแล้ว

‘นิต...นิตไม่อยากจะไป ไม่ไปไม่ได้หรือคะ’

เด็กหญิงพูดเสียงละอ่อน น้ำตาไหลรินไม่ขาดสาย มือทั้งสองข้างกอดเอวพี่ชายคนโตแน่น ขณะที่ผู้เป็นย่ายืนมองใบหน้าเพื่อนำตานั่นอย่างสงบ

‘ทำไมคุณย่าต้องให้นิดไปเรียนที่ป็นังด้วย นิตไม่อยากจะไปจากที่นี่ นิตไม่อยากจะไป!’

เด็กหญิงตะโกนเสียงแหบแห้ง ขณะที่หญิงชรามองเธอด้วยแวตาดำนิ่งสนิทโดยไม่ตอบคำถามใดๆ นรินทรณ์จับมือน้องสาวคนเดียวของเขามากุมไว้ แล้วช่วยเช็ดน้ำตาให้อย่างอ่อนโยน

‘ย้ายนิตไม่ไปไม่ได้หรือครับคุณย่า น้องยังเด็กอยู่เลยนะครับ’

‘ใกล้จะถึงเวลาแล้ว นายสนอง เอากระเป๋านิดไปใส่รถเสียสิ’

หม่อมหลวงนภัสวรรณตัดบทโดยไม่สนใจสายตาขอร้องของเด็กหนุ่มทั้งสาม นรินต์นมองสีหน้าเย็นชาของผู้เป็นย่าอย่างน้อยใจ เธออายุแค่สิบสาม นรีรัตน์มองสีหน้าเย็นชาของผู้เป็นย่าอย่างน้อยใจ เธออายุแค่สิบสาม แต่กลับต้องจากบ้าน จากครอบครัวไปอยู่ในที่อันแสนไกลอย่าง

เดี๋ยวตาย

‘ได้เวลาเดินทางแล้ว ฉันฝากหญิงนิตด้วยนะคุณธนา’

‘ครับ คุณวรรณ ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ’

นรีรัตน์ส่ายหัวอย่างไม่ยอมรับ ก่อนที่นายสนองผู้เป็นคนขับรถ และ
อาชานา อดีตเลขาฯ ของท่านพ่อจะตรงเข้ามากุมมือเธอเพื่อพาไปที่รถ

‘ปล่อยนิต! นิตไม่ไป ปล่อยนิต!’

เด็กหญิงตะโกนพร้อมกับพยายามวิ่งแขนพี่ชายคนโตที่ถูกคุณย่าดัน
ให้ถอยห่างจากเธอ ทว่าไขว่คว้าได้เพียงอากาศว่างเปล่า ก่อนที่เธอจะถูก
คนขับรถอุ้มพาดบ่าไปที่รถทันที

‘ปล่อยนิต! ทำไมคุณย่าทำแบบนี้คะ คุณย่าไม่รักนิตแล้วใช่ไหม’
เด็กหญิงตะโกนพร้อมกับดิ้นพรวด

เด็กหนุ่มทั้งสามยืนมองร่างเล็กของผู้เป็นน้องด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย
ไม่ต่างกัน แม้จะสงสารน้องสาวมากแค่ไหน แต่พวกเขาทำได้เพียงยืนมอง
อย่างเจ็บปวดเท่านั้น

เด็กหญิงนรีรัตน์เอนหัวพิงกระจกรถด้วยหัวใจแหลกสลาย ขณะที่
รถยนต์ค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจากวง น้ำตาไหลรินออกจากดวงตาทั้งสอง
ข้างอย่างไร้ค่า พร้อมกับตระหนักถึงความจริงที่ว่าคุณย่าไม่ต้องการเธอ และ
เธอก็ไม่ควรอยู่ที่นี้อีกต่อไป

‘คุณย่าไม่รักนิตแล้ว’

หญิงสาวปาดหยดน้ำที่คลอหนวยอยู่ที่หางตา แล้วเงยหน้ามอง
ท้องฟ้าด้วยหัวใจที่ปวดร้าว เหตุการณ์ในตอนนี้มันยิ่งกว่าฝันร้ายของเธอ
และดูเหมือนว่าห้วงเวลานั้นจะย้อนกลับมาทำให้เธอเจ็บปวดอีกครั้ง

“ยายนิตอยู่ที่นี้จริงๆ ด้วย”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มทั้งสามยืนมองแผ่นหลังของคนเป็นน้องที่ยังคง
นั่งนิ่งมองท้องฟ้าอยู่เพียงลำพังด้วยสีหน้าหนักใจ นรีรัตน์น้องสาวของ

พวกเขาเป็นคนที่ใจแข็งและเชื่อมั่นในตัวเอง การถูกจับคลุมถุงชนให้แต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักเป็นเหมือนฝันร้าย และเพราะเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวของบ้าน การแต่งงานเพื่อรักษาสัญญาจึงเป็นหน้าที่ของเธอ

“นำส่งสารน้องนะครีบ” นรินทรณ์พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง “ถึงจะเป็นคำสัญญาของท่านพ่อ แต่การบีบบังคับกันแบบนี้มันก็เกินไปอยู่”

“แต่ถ้าไม่แต่ง ยายนิดขึ้นคานแน่นอนเลยนะครีบ”

เป็นคำพูดที่ทำให้คุณชายอีกสองคนพร้อมใจกันตบหัวคุณชายนกเกตน์ด้วยความระอา ก่อนที่นกทีกุลจะเดินนำห้องๆ เข้าไปหาร่างเล็กที่ยังคงนั่งนิ่งอยู่ริมระเบียบเพียงลำพัง

“ดีทีแล้วนะยายนิด ทำไมไม่นอนพัก เหนื่อยมาทั้งวันแท้ๆ”

เสียงทุ่มทุ่มที่แสดงความอาทรทำให้นรินณ์หันหน้าไปสบตาพี่ชายคนโตด้วยนัยน์ตาที่รินไปด้วยน้ำตา เธอกำมือแน่น เหยยหน้ามองท้องฟ้าอีกครั้งเพื่อให้หน้าที่ซึ่งอยู่ในดวงตาไหลย้อนกลับไปแล้วตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนล้าว่า

“นิตคิดมาตลอดว่าเรามีสิทธิ์เลือกทางเดินชีวิตของตนเอง...” น้ำเสียงที่พูดราบเรียบ แต่คนฟังสัมผัสได้ทันทีว่าคนพูดกำลังเจ็บปวดแสนสาหัส “นิตตั้งใจเรียนจนจบ สอบเข้าเป็นข้าราชการก็เพื่อไม่ให้คนดูถูกว่านิตเป็นผู้หญิงไม่เอาไหน ไม่สมกับที่เกิดมาในตระกูลวรโรธ”

“ยายนิด” นทีกุลโอบไหล่ห้องสาวอย่างเป็นห่วง ขณะที่หญิงสาวเอนหัวพิงไหล่พี่ชายด้วยสีหน้าอ่อนล้า

“การแต่งงานเหมือนการถูกผูกมัดด้วยโซ่ตรวนที่มองไม่เห็น เมื่อตกลงที่จะใช้ชีวิตร่วมกับใครแล้ว นั่นหมายถึงเราได้กลายเป็นอีกครั้งของชีวิตที่เหลือของเขา” หม่อมมาราชวงศ์หญิงพูดอย่างปวดร้าว “แต่นิดไม่ได้รักท่านชาย แทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขา แล้วทำไมนิตถึงต้องมาแต่งงานกับเขาด้วยคะ”

“ฟังพี่ให้ทีนะยายนิด” นรินทรณ์พูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม พร้อมกับ

บิบบี้ไหลล้นเป็นน้องเบาๆ อย่างให้กำลังใจ “คุณย่าไม่เคยรังเกียจยายนิต ท่านรักและห่วงยายนิตมากกว่าใครๆ ที่คุณย่าอยากให้น้องแต่งงานกับ ท่านชายรัชตามความประสงค์ของท่านพ่อ เพราะท่านหวังดีต่อน้องนะ”

“พวกพี่รู้จักท่านชายรัชมานาน ท่านชายเป็นคนดี และพวกพี่ก็มั่นใจ ว่ายายนิตจะได้แต่งงานกับคนที่เหมาะสม”

นริรัตน์ไล่สายตามองหน้าพี่ชายทั้งสามด้วยนัยน์ตาลิ้นระริก เธอควร เชื่อในตัวคู่หมั้นที่ไม่เคยเห็นหน้าคนนั้นตามคำบอกเล่าของพี่ๆ หรือเชื่อ หลักฐานที่มีอยู่น้อยนิดเกี่ยวกับการทำผิดกฎหมายของณรงค์กุลดีนะ

“พวกพี่ไม่เห็นด้วยกับการบีบบังคับของคุณย่า แต่ก็ไม่ยอมให้ ยายนิตปิดโอกาสตนเอง” นทีกุลพูดต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ลองพบ ท่านชายดูก่อน ถ้ายายนิตไม่มีใจให้ท่านชายจริงๆ พวกพี่จะช่วยพูดกับ คุณย่าให้เองนะ”

“จริงนะคะ”

น้ำเสียงของหญิงสาวแปรเปลี่ยนเป็นยินดี ขณะที่พี่ชายทั้งสาม พยักหน้ารับโดยพร้อมเพรียง เธอเบือนหน้าไปมองท้องฟ้าที่ยังคงพร่างพราว ด้วยแสงดาวแล้วหายใจลึก เธอไม่มีวันมีใจให้หม่อมเจ้าอริชัช ณรงค์กุล คนที่เลือกที่จะพัวพันกับการทำผิดกฎหมาย และต่อให้คุณย่าหว่านล้อม หรือบีบบังคับเธออย่างไร การแต่งงานครั้งนี้จะไม่มีการเกิดขึ้นอย่างแน่นอน!

ยายกะโปโล

นกเกตน์ยกมือไหว้ท่านชายหนุ่มที่กำลังก้าวลงจากรถประจำองค์อย่างสง่างาม แล้วส่งยิ้มกว้างให้อีกฝ่ายอย่างคนที่คุ้นเคยกันเป็นอย่างดี รอยยิ้มละไมระบายอยู่บนใบหน้าคมคายของหม่อมเจ้าอริชัช ณรงค์กุล ก่อนที่เจ้าตัวจะส่งตะกร้าผลไม้ให้น้องชายคนเล็กของวังแล้วเอ่ยเสียงนุ่ม

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะชายหน สบายดีไหม”

“สบายหายห่วงครับพี่ชายรัช เข้าไปข้างในกันครับ พี่ชายที่กำลังรออยู่เลย”

เสียงพูดคุ้ยหัวเราะอย่างเป็นกันเองที่ดังมาทำให้คนที่กุลคลี่ยิ้ม วางหนังสือพิมพ์ลงข้างกาย แล้วลุกขึ้นยืนเพื่อทำความเคารพราชินิกุลหนุ่ม

“สวัสดีครับ พี่ชายที”

หม่อมเจ้าอริชัชยกมือไหว้พี่ชายคนโตแห่งวังวโรรสอย่างเรียบร้อย ท่าทางนอบน้อมของคนอายุน้อยกว่าทำให้คนที่กุลยิ้มรับอย่างชื่นชม แม้อีกฝ่ายจะมีศักดิ์สูงกว่า แต่ท่านชายก็ไม่เคยแสดงท่าทางวางอำนาจกับพวกเขาเลยสักครั้ง

“เสด็จมาถึงที่นี่ เป็นกรุณาคุณเหลือเกินกระหม่อม”

“อย่าพูดคำราชาศัพท์กับผมเลยครับพี่ชายที่ เราคนกันเองแท้ๆ”
 ราชินิกุลหนุ่มพูดพร้อมกับนั่งลงข้างอีกฝ่าย “แล้วนี่ชายฉกรรจ์ไม่อยู่หรือหหรือ
 ครับ”

“รายนั่นออกไปดูคนไข้ตั้งแต่เช้า ถึงจะเป็นวันหยุดก็พักผ่อนที่
 โรงพยาบาลครับ”

คำตอบของนภเกตน์ทำให้หม่อมเจ้าอิทธิชัยมั่งขำ นรินทรณ์เพื่อนรัก
 ของเขาเป็นคุณชายผู้คงแก่เรียนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ยิ่งเมื่อเรียนจบด้าน
 จักษุแพทย์ เจ้าตัวก็คร่ำเคร่งอยู่กับการทำงานจนแทบไม่มีเวลามาสังสรรค์
 กับเพื่อนร่วมรุ่น คงมีแต่เขาที่ยังมีโอกาสได้เจออีกฝ่ายบ้าง เพราะไปเรียน
 ต่อที่อังกฤษเหมือนกันและสนิทสนมกันมากกว่าเพื่อนคนอื่น

“สงสัยที่โรงพยาบาลคงมีคุณหมอหรือพยาบาลสวยๆ อยู่กระมัง”

“ถึงจะมี พี่ชายฉกรรจ์ก็ไม่สนใจหรือครับ รายนั่นเขาจะแต่งกับตำรา”
 นภเกตน์ตอบด้วยน้ำเสียงขึงขัง “เห็นที่ผมคงต้องพาพี่ชายฉกรรจ์ไปเปิดหู
 เปิดตาที่สมาคมเสียหน่อยแล้ว”

“อยากจะไปเองเสียมากกว่ากระมัง”

น้ำเสียงเคร่งขรึมของผู้มาใหม่ทำให้คุณชายคนเล็กชะงัก ขณะที่
 นรินทรณ์นั่งลงข้างผู้เป็นแขกแล้วเอ่ยต่อ

“เป็นอย่างไรบ้างชายฉกรรจ์ ไม่เจอกันนานเลยนะ”

“สบายดี เกยยังบ้านเหมือนเดิมเลยนะ”

“แล้วทำไมวันนี้ถึงได้กลับเร็วนักเล่าครับ” นภเกตน์ถามคนเป็นพี่
 ขณะที่หม่อมเจ้าอิทธิชัยมองอีกฝ่ายที่เอาตัวรอดโดยการเปลี่ยนเรื่องอย่าง
 นึกถึง อาชีพทนายทำให้เขาพูดเก่งและโน้มน้าวเก่งยิ่งกว่าใคร

“วันนี้ไม่ใช่เวรของพี่ แกรมชายฉกรรจ์แวะมาทั้งที่ พี่ก็ต้องกลับมาเจอหน้า
 เพื่อนรักเสียหน่อย”

“ตั้งใจจะมาดูยายนิดมากกว่ากระมังครับ” นภเกตน์ตอบอย่างรู้ใจ

นรินทรณ์ส่งสายตาดูไปให้อีกฝ่าย เป็นที่รู้กันว่าคุณชายทั้งสาม พร้อมใจกันจัดการงานให้เรียบร้อยเพื่อต้อนรับคู่หมั้นของน้องสาว และจะได้ช่วยกันป้องกันสถานการณ์ฉุกเฉินหากเกิดอะไรไม่คาดคิด

“ยายนิตไม่เหมือนสาวๆ ที่นายรู้จักแน่นอน”

“เดี๋ยวพอเจอตัวก็จะเข้าใจเองครับ”

นภาเกศน์เสริมพี่ชายคนโตแล้วยิ้มทะเล้น ขณะที่ราชินิกุลหนุ่มมอง สีหน้ามีเลศนัยของเหล่าคุณชายอย่างงุนงง ก่อนจะลุกเดินตามทั้งสาม ออกไป

ปัง! ปัง! ปัง!

นัยน์ตาคมเข้มของหม่อมเจ้าอริช ณรงค์กุล ทอดมองด้านหลังของ หญิงสาวร่างสูงสมส่วนที่ยังคงไม่รับรู้การมาเยือนของพวกเขา แล้วเบือนหน้าไปมองกระป๋องที่ล้มระเนระนาดอยู่ตามพื้น เสียงปืนที่เขาได้ยินตั้งแต่มาถึงคงจะเป็นฝีมือการฝึกซ้อมของเจ้าหล่อน ทั้งที่เป็นสาวชาววังแท้ๆ แต่กลับชอบยิงปืน ช่างเป็นผู้หญิงที่ประหลาดเสียจริง

“ท่าทางจะไม่ได้ยินพวกเราเลยนะ” นรินทรณ์พูดเสียงขรึม พลงสาวทำเข้าไปหาคนเป็นน้องแล้วเอ่ยเสียงดังกว่าเดิม

“ยายนิต ท่านชายรัชเด็จมาพบ”

ก่อนหน้านั้นลิปนาที่

“คุณหญิงคะคุณหญิง ท่านชายเด็จมาค่ะ!”

น้ำเสียงระริกระจันเกิดเหตุของสมร บ่าวหญิงที่อายุน้อยกว่าเธอไม่กี่ปี ทำให้บรรทัดล่สายตาจากเป้ากระป๋องมามองสีหน้าราวกับเห็น เทพบุตรอยู่ตรงหน้าของอีกฝ่ายอย่างงุนงง

“ท่านชายไหน”

“ท่านชายอริช คู่หมั้นของคุณหญิงไงคะ” แม่ช้อย ผู้เป็นที่เลื่อมของ หม่อมราชวงศ์ทั้งสี่ตอบด้วยรอยยิ้มปลาบปลิ้ม ขณะที่หญิงสาวขมวดคิ้ว

อย่างไม่พอใจ

“ไม่รู้จะทำทำไม ไม่ได้อยากเจอเสียหน่อย!

“เห็นท่านชายมาตั้งแต่ทรงพระเยาว์ พอเจริญพระชันษาแล้ว ส่งงามเหมือนเด็กพ่อของพระองค์ทีเดียวนะ”

“ตัวจริงงามมากเลยจะบ้า ผิวก็ขาวเนียนราวกับไม่เคยโดนแดด นัยน์ตาก็หวานยิ้มปานน้ำผึ้ง ยิ่งพอยิ้มที หล่อเหลาราวกับเทพบุตรลงมาโปรดเลยจะ”

คำเยินยอที่ดังอย่างต่อเนื่องทำให้หญิงสาวทำปากเบ้ด้วยความหม่นไส้ ทว่าเธอก็แสดงออกด้วยการรัวกระสุนใส่เป้ากระป๋องตรงหน้าท่ามกลางเสียงอุทานอย่างตกใจของสองบ่าวที่เอามือปิดหูไปตามๆ กัน

“ปากกับหมอนไม่ต้องเผ้าฉันหรอกจะ ถ้ากลัวก็ไปอยู่ที่อื่นก่อน ถ้าฉันต้องการอะไรแล้วจะเรียก”

“แล้วคุณหญิงจะไม่ไปพบท่านชายหน่อยหรือคะ”

“ไปทำไม เสียเวลาเปล่า” หญิงสาวตอบทันที แล้วเหนียวไก่อลอยกระสุนออกไปด้วยสีหน้าหงุดหงิด ขณะที่สุมและช้อยยกมือปิดหูแทบไม่ทัน

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนที่ดังขึ้นติดต่อกันกลบเสียงสนทนาของสี่หนุ่มที่เพิ่งเดินเข้ามาอย่างมิดชิด ขณะที่บ่าวหญิงทั้งสองพนมมือไหว้เจ้านายทั้งสี่ที่มาหาคุณหญิงด้วยสีหน้าตกตะลึง

“ยายนิต ท่านชายรัชเด์จะมาพบ”

คำพูดของพี่ชายคนกลางที่ตั้งขึ้นด้านหลังทำให้นัยน์ตาที่จ้องเป้ากระสุนตรงหน้าสั่นระริก มือที่กำปืนแน่นค่อยๆ ลดระดับลง หม่อมเจ้าอิธิรัช ฌรังค์กุล คือชายที่จะก้าวเข้ามาเป็นสามีของเธอ จะเปล่งอะไรหากเขาอยากมาพบที่ภรรยา และต่อให้เธออยากหนีไปให้ไกลแสนไกลแค่ไหนวันนี้ก็ต้องมาถึงอยู่ดี

“คุณหญิงคะ”

เสียงเรียกของพี่เลี้ยงที่ดังไกลๆ ทำให้หญิงสาวรู้สึกตัว เธอสะดุ้งลงมหายใจลึกเพื่อระงับอารมณ์ แล้วหันไปเผชิญหน้ากับคนที่กำลังจะก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

“ไอ้โรคจิต!”

“ยายกะโปกโ!”

นายน์ตาสองคู่ประสานกันหนึ่ง ใบหน้าของหม่อมราชวงศ์หญิงบึ้งตึงระคนตกใจ มือที่ชี้หน้าอีกฝ่ายสั่นระริกด้วยแรงโทสะ ก่อนที่เธอจะสาวเท้าเข้าไปใกล้ชายหนุ่มอย่างรวดเร็วแล้วตะโกนอย่างโกรธเกรี้ยวว่า

“มาหาเรื่องกันถึงที่นี่เชียวหรือ!” หม่อมราชวงศ์หญิงพูดเสียงกร้าวแล้วเล็งปืนไปทีใบหน้าของราชินิกุลหนุ่ม ท่ามกลางเสียงกรีดร้องด้วยความตกใจของบ่าวทั้งหลาย

“ยายนิต!”

นทีกุลปรามคนเป็นน้องเสียงดัง ทว่าหญิงสาวยังคงหันปากกระบอกปืนไปยังร่างของชายแปลกหน้าด้วยแววตาแข็งกร้าว สองปีที่เธอตามสืบเรื่องการลักลอบขนฝิ่นผ่านการขนส่งไม้ที่เขียงใหม่ ล้วนมีแต่ชื่อราชสกุล ณรงค์กุลเข้ามาเกี่ยวข้อง และคนที่ครอบครองกิจการของณรงค์กุลค้าไม้ในปัจจุบัน ก็คือหม่อมเจ้าอริชัช ณรงค์กุล คนนี้แน่นอน

‘ฝิ่นที่กำลังระบดหนักอยู่ในพระนครตอนนี้เป็นฝีมือของพวก ณรงค์กุลครับ’

‘ณรงค์กุลเป็นตระกูลใหญ่และมีชื่อเสียง ท่านชายอริชัชเองก็เก่งกาจและมีอำนาจ เจ้าหน้าที่รัฐหลายคนจึงไม่กล้ารับงานนี้’

‘คุณหญิงนะหรือจะทำงานใหญ่ขนาดนี้ได้ เป็นแค่ผู้หญิง อัยาริอ่านต่อกรกับท่านชายอริชัชดีกว่า’

และอีกมากมายสารพัดที่เธอได้ยินมาเกี่ยวกับความเจ้าเล่ห์และอันตรายของผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้า ทั้งที่เป็นถึงราชินิกุลผู้สูงศักดิ์ แต่กลับ

เข้าไปพัวพันกับสิ่งผิดกฎหมายเพื่อเงินและอำนาจ เธอนึกไม่ออกเลยว่าจะ
โกรธและรังเกียจใครได้เท่าท่านชายที่ยืนอยู่ตรงหน้านี้ใหม่

“อย่าทำอะไรบ้าๆ นะยายนิด!”

นักเกตน์พุดอีกคน ทว่าดวงตาคูโตของผู้เป็นน้องยังคงจ้องลึกเข้าไป
ในดวงตาคมเข้มของหม่อมเจ้าอริชชที่จ้องตอบอย่างไม่เกรงกลัวเช่นกัน
สีหน้าท่าทางเย่อหยิ่งของอีกฝ่ายยิ่งทำให้อารมณ์โกรธเกรี้ยวของหญิงสาว
โหมกระหน่ำมากกว่าเดิม

ผู้ชายคนนั้นอันตราย...

ความรู้สึกบางอย่างบอกเธออย่างนั้น ไม่ใช่เพราะเขาคือไอ้โรคจิต
ที่เคยกล่าวหาว่าเธอเป็นขโมย หรือเพราะเขาคือผู้ต้องสงสัยหมายเลขหนึ่ง
ของเธอ แต่เป็นเพราะแววตาและท่าทางที่เต็มไปด้วยอำนาจและความมั่นใจ
ในตัวเองสูงนั่นต่างหาก

นำหมั้นใส่!

ยิ่งเห็นแววตาที่จ้องมาอย่างท้าทายนั้นก็ยิ่งหงุดหงิด แล้วนั่น! ยังมา
ยกคิ้วให้อีก ยืนกอดอกแบบนั้นคิดว่าดูดีหรือไงกัน ผู้ชายตรงหน้าจะรู้ตัว
บ้างไหมว่าเขากำลังเล่นอยู่กับใคร!

ปัง!

“เฮ้ย!”

ราชินิกุลหนุ่มร้องเสียงหลงพร้อมก้มลงหมอบกับพื้น ขณะที่บริวาร
แย้มยิ้มเหยียดอย่างสมเพศ ดูเอาเถอะ หมอบไวยราวกับเพิ่งเกณฑ์ทหาร
มาหมาดๆ สงสัยคงโดนส่งตัวไปรบอยู่ชายแดนมาบ้างกระมัง หมอบก่ง
ขนาดนี้

นทีกุลและนักเกตน์มองสีหน้าโกรธเกรี้ยวของผู้เป็นน้องอย่างตื่น
ตะลึง ขณะที่บริวารรณล้อมยิ้มอย่างรู้สึกที่งั้น แบบนี้เขาก็ไม่ต้องห่วงน้องสาว
แล้ว เพราะดูจากลักษณะการหมอบของอริชช เพื่อนรักของเขาคงจะอยู่ใน
โอวาทของว่าที่ภรรยาได้ไม่ยากนัก

“ตายแล้ว! ทำอะไรนะหญิงนิด!”

เสียงตะโกนราวกับฟ้าผ่าที่ตั้งขึ้นด้านหลังทำให้สามหนุ่มแห่งวัง
วโรรสหลับตาลงอย่างลึกลับใจ ขณะที่นริรัตน์ลดปิ่นลงด้วยสีหน้าเย็นชา
ก่อนจะหันไปมองแวตากรธจัดของผู้เป็นย่า แล้วสาวเท้าออกจากสวนอย่าง
ไม่แยแสทันที

“หม่อมฉันต้องขอประทานอภัยด้วยเพคะฝ่าพระบาท ที่หญิงนิด
เสียมารยาท”

“ไม่เป็นไรครับคุณย่า ผมไม่ได้โกรธเคืองอะไรเลยครับ” ชายหนุ่ม
ตอบพร้อมกับยิ้มอย่างอ่อนโยนให้หญิงชราที่มีสีหน้าหนักอกหนักใจ ขณะที่
คุณชายทั้งสามก็มีสีหน้ากระอักกระอ่วนไม่แพ้กัน

หม่อมเจ้าอริชชผลอยก็มีอุปนิสัยแสบบริเวณหน้าผากที่ใครบางคน
ฝากไว้ให้เขาเมื่อไม่นานมานี้ โลกนี้ช่างประหลาดเหลือเกิน ใครจะไปคิดว่า
ยายกะโปโลที่เขาวิ่งไล่จับเมื่อหลายวันก่อนจะกลายเป็นว่าที่ภรรยาเสียได้
หม่อมราชวงศ์นริรัตน์ วโรรส...

เธอเป็นลูกสาวของท่านอานฤเบศจจริงหรือ เหตุใดหม่อมราชวงศ์หญิง
ที่ถูกส่งไปเรียนโรงเรียนสตรีล้วนที่ปิ่นตั้งแต่เล็กถึงกลายเป็นปลัด
นักแม่นปืนไปได้ นี่ยังไม่ับรวมที่หล่อนอุตรีแดงเป็นชาย ไล่จับขโมยนั้นอีก

ประหลาด...ประหลาดจริงๆ

“หม่อมฉันสั่งสอนหญิงนิดไม่ดี เธอถึงได้แสดงกิริยาหยาบคายต่อ
ท่านชาย ต้องขอประทานอภัยจริงๆ เพคะ”

“ผมไม่ได้โกรธเธอเลยครับคุณย่า อย่าไปว่าเธอเลยนะครับ”

สีหน้าและท่าทางแสนอบอุ่นที่หม่อมเจ้าอริชชแสดงออกมา ทำให้คนที่
เอบยืนมองอยู่ก็มุมของห้องเบาะปากอย่างหมั่นไส้ ไม่บอกก็รู้ว่าเขาตั้งใจ
สร้างภาพคนดีเพื่อให้คุณย่าและพี่ชายของเธอไว้วางใจ ใครจะรู้ว่าภายใต้
หน้ากากที่แสนอบอุ่นนั้น หม่อมเจ้าอริชชคือคนเลวที่ทรยศประเทศชาติ

เพื่อประโยชน์ของตนเอง

“ทำเป็นพูดดีไปเถอะ” นริรัตน์เพิ่มพำขณะจับจ้องชายหนุ่มที่นั่งนิ่งราวกับเรื่องที่เพิ่งผ่านไปไม่ได้ทำให้เขาหัวน้ใจอย่างหงุดหงิด ทั้งที่เมื่อกี้เขาเพิ่งจะหมอบหลบกระสุนเธอด้วยสีหน้าตกอกตกใจเหมือนแมวกลัวเสียงประทัดอยู่แท้ๆ

“จะไม่เข้าไปหรือคะคุณหญิง”

เสียงของแม่ช้อยทำให้ นริรัตน์ เบือนหน้าจากราชนิกุลหนุ่มมามองสีหน้าห่วงใยของพี่เลี้ยง หญิงสาวส่ายหน้าแล้วหมุนตัว ตั้งใจจะเดินเลี่ยงไปอีกทาง ทว่า...

“เข้ามาสิ หญิงนิต”

เท่าที่กำล้งก้าวหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงทรงอำนาจของผู้เป็นย่า นริรัตน์ถอนหายใจแรงๆ อย่างเหนื่อยหน่าย แล้วเดินอย่างเชื่องช้าเข้าไปนั่งพับเพียบต่อหน้าหญิงชราอย่างไม่เต็มใจนัก

“ท่านผู้นี้คือหม่อมเจ้าอิธิช ฌรังค์กุล ว่าที่คู่มั้นของหลาน” คุณย่าแนะนำด้วยน้ำเสียงนอบน้อม ขณะที่หม่อมราชวงศ์หญิงเหลือบตาขึ้นมองชายหนุ่มด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์

“ยังจะเฉยอีก ไหว้ท่านชายสิลูก”

หญิงสาวถอนหายใจยาวเสียงดัง พนมมือวาดออกไปข้างหน้าเป็นวงกลมเหนือหัวจนปลายนิ้วเกือบชนใบหน้าอีกฝ่ายด้วยท่าทางตั้งอกตั้งใจเป็นอย่างยิ่ง แล้วตะโกนก้อง

“ถวายนะ... บังคมพะยะค่ะ!”

ท่าทางการทำความเคารพอย่างเลื่อมใสศรัทธาจนเกินเหตุทำให้ราชนิกุลหนุ่มชะงัก ท่ามกลางสีหน้าตื่นตะลึงของทุกคนในที่นั่งนั้น และตกใจยิ่งกว่าเมื่อเธอขยับเข้ามาใกล้เขา แล้วตะโกนเสียงดังก้องราวกับชายชาติทหารที่กำลังกล่าวรายงานกับนายเหนือหัว

“ขอพระองค์ทรงอิมหันาสำราญ มีพระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง

พระชนมายุยืนนานสามแสนปี!”

รอบนี้นิ้วเรียววาดโค้งสามร้อยหกสิบองศาเป็นวงกว้างจนปลายนิ้วจิ้มหน้าผากชายหนุ่ม ก่อนจะท่าเหมือนเดิมซ้ำเป็นครั้งที่สามในแบบที่สมาคมกุลสตรีไทยมาเห็นยังต้องยกนิ้วให้

“ตายแล้วหญิงนิต!” หม่อมหลวงนักษัตรณเภาเมื่อทาบอก ขณะที่คุณชายทั้งสามได้แต่อ้าปากค้าง ทว่านริรัตน์กลับยกคิ้วให้หม่อมเจ้าอริชช้อย่างท้าทายก่อนจะพุดด้วยสีหน้าระรื่นว่า

“กระหม่อมवादโค้งถวายบังคมสามครั้งตามแบบหนังสือเรียนพะยะค่ะ นางสาวสยามก็นางสาวสยามเถอะ ข้าพระพุทธเจ้าจามกว่าแน่นอนท่านชายอยากลองทำตามบ้างไหมพะยะค่ะ เอ้า! พนมมือตามกระหม่อม”

ไม่พุดเปล่า ยังจับข้อมืออีกฝ่ายมาประกบกันแล้วยกขึ้นขวไปมาเหมือนหอมผิตอนรำยมนตร์ดำ โดยไม่สนใจสีหน้าเหลวหลาของหม่อมเจ้าอริชชเลยสักนิต

“โอ้โห! นี่มือหรือสากกะเบือกัน แข็งเขียวฝ่าบาท” หญิงสาวบ่นพร้อมกับดัดมืออีกฝ่ายเต็มแรงอย่างคนตั้งใจถ่ายทอดวิชาจนราชินิกุลหนุ่มร้องเสียงหลง “ร้องเป็นหมาโดนเหยียบหางเขียว ดัดไม้ดัดมือเสียหน่อยจะได้อ่อนๆ”

“หยุดนะหญิงนิต!”

หญิงสาวปล่อยมือชายหนุ่มทันทีเมื่อได้ยินเสียงดุของผู้เป็นย่า หม่อมเจ้าอริชชมองสีหน้าโกรธเกรี้ยวของว่าที่ภรรยาอย่างตื่นตะลึง ก่อนจะรีบเอามือที่ยังพนมเหนือหัวลงทันทีหลังจากได้สติ

“ขอโทษท่านชายเดี๋ยวนี้ะยายนิต”

นริรัตน์ไม่สนใจเสียงพี่ชายคนรอง เธอขีดหน้าขึ้นด้วยสีหน้าเย็นชา ก่อนจะลุกขึ้นยืนตรงค้ำหัวท่านชายหนุ่มอย่างไม่เกรงใจ แล้วพุดต่อเสียงกร้าว

“ฉันจะบอกอะไรคุณให้นะ หม่อมเจ้าอริชช ฌรั้งศ์กุล” เจ้าตัวจงใจ

พูดเน้นนามและคักดีราวกับจะยั่วโมโหอีกฝ่าย โดยไม่ใส่ใจที่จะใช้ราชาศัพท์ ให้ถูกต้องแม้แต่น้อย “วันที่คุณแต่งงานกับฉัน ขอให้คุณจงรู้ไว้ ว่านั่นจะเป็นวันแรกที่คุณมีความสุขของคุณมลายหายไป”

น้ำเสียงของหม่อมราชวงศ์หญิงเย็นเยือก รอบด้านเงียบกริบ ราวกับทุกคนกำลังตื่นตะลึงในคำพูดของหญิงสาว ก่อนที่เธอจะเอ่ยประโยคสุดท้ายว่า

“เพราะฉันจะเป็นคนสอนให้คุณเข้าใจว่า การตกนรกทั้งเป็น มันเป็นอย่างไง!”

แดดแก้วน้ำในมือช้อยหล่นพื้นแตกกระจาย พร้อมกับที่นริรัตน์ หมุนตัวเดินออกจากห้องรับแขกไปโดยไม่คิดจะหันกลับมาองสีหน้าตกตะลึงของว่าที่สามีแม่แต่น้อย คล้อยหลังหญิงสาว ร่างของหญิงชราที่มีอำนาจที่สุดในวังก็ล้มพับไป

“คุณย่า!”

หม่อมเจ้าอริชัชธลาไปช่วยนทีกุลประครองร่างของหญิงชรา แล้วเขยิบให้นรินธรณ์เข้าไปดูอาการของอีกฝ่าย ไบหน้าซีดเผือดของผู้เป็นย่าทำให้รู้ของความกังวลปรากฏบนไบหน้าของราชินิกุลหนุ่ม

“คุณย่าแค่เป็นลมนะ เดี่ยวทางนี้ฉันดูแลเอง นายกลับไปก่อนเถอะ” นรินธรณ์พูดเร็วไว้กับเพื่อนรัก แล้วก้มลงวัดชีพจรที่ข้อมือของผู้เป็นย่า

“เรื่องทางนี้ไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าคุณย่าอาการดีขึ้นแล้วพี่จะโทรศัพท์ไปแจ้งให้นายทราบเองนะ” นทีกุลช่วยพูดอีกคน

ราชินิกุลหนุ่มพยักหน้ารับ ก้มลงกราบตักของหญิงชราที่ยังไม่ได้สติ แล้วเดินตามนภาเกตน์ออกไปด้วยสีหน้าไม่สบายใจ

“ต้องขอโทษแทนยายนิดด้วยนะครับ พี่ชายรัช” นภาเกตน์พูดด้วยสีหน้าอ่อนใจ “ยายนิตดาจะแปลกจากผู้หญิงทั่วไปอยู่บ้าง อย่าถือโทษโกรธเธอเลยนะครับ”

“คำสัญญาของสองตระกูลคงทำให้เธอลำบากใจมาก”

“ยายนิตเป็นคนหัวแข็งครับ ยิ่งถูกบังคับเธอก็ยิ่งต่อต้าน” นภาเกตน์พูดต่อด้วยสีหน้าหนักใจ “เรื่องไม่เหมาะสมที่ยายนิตทำไปทั้งหมด ผมขอความกรุณาให้พี่ชายรัชชี่ให้อภัยเธอด้วยนะครับ”

สีหน้าและแววตาที่แสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งของน้องชายคนเล็กแห่งวโรรสทำให้หม่อมเจ้าอริชชี่ตะลึงอึ้งฝ่ายเบาๆ ก่อนจะพยักหน้ารับสิ่งที่นริรัตน์แสดงออกบ่งบอกชัดเจนว่าเธอไม่ต้องการแต่งงานกับเขา แต่ถึงแม้การแต่งงานในครั้งนี้จะฝืนใจเธอมากแค่ไหน คำสัญญาของทั้งสองตระกูลก็ไม่สามารถเพิกเฉยได้อยู่ดี